

*Ivan Šaško
pomoćni biskup zagrebački*

**Uvod i homilija
u sprovodnome euharistijskom slavlju
za preminuloga
mons. LOVRU CINDORIJA (1934. – 2026.)**

*Bogoslužni prostor bl. Alojzija Stepinca u Zagrebu
Ponedjeljak 19. listopada 2026. u 11 sati*

Draga braćo i sestre, sve vas – okupljene Božjim Duhom i ojačane prisutnošću i mirom uskrsnuloga Gospodina – pozdravljam u ovome euharistijskom zajedništvu s koncelebrantima: kardinalom Josipom, biskupima: Antunom (Škvorčevićem), Vladom (Košićem), Vjekoslavom (Huzjakom), s braćom u službi pomoćnih biskupa: Mijom i Vladom te s braćom prezbiterima, posebice s članovima Prvostolnoga kaptola zagrebačkoga, kojega je kao kanonik bio dionik i naš preminuli brat Lovro, kao i s članovima zajednice Svećeničkoga doma sv. Josipa.

U ovoj službi hvale, koju u Kristu prinosimo svomu nebeskom Ocu za život svećenika, međusobno se isprepliću i prožimaju osjećaji kršćanske vedrine i nade, i osjećaji tuge i sućuti koju očitujemo osobito sestrama Katici i Barici s obiteljima, nećakinjama i nećacima s obiteljima, te ostaloj rodbini.

U svome je svećeničkom pozivu, osobito kao župnik i rektor *Hrvatskoga nacionalnog svetišta Majke Božje Bistričke*, mons. Lovro susretao, gradio i živio prostranu ljepotu otajstva Crkve te je itekako razumljiva i prikladna prisutnost nas svećenika, sestara redovnica, bogoslova, vjernika laika, suradnika i suradnica u širini zvanja i poziva, pri čemu znamo da se ovih dana našoj molitvi za pokojnoga Lovru pridružuju mnogi u Crkvi u našoj domovini, ali i širom svijeta.

Zahvalni na darovima kojima je Gospodin, po životu svoga vrijednoga i vjernoga svećenika, obogatio našu Zagrebačku nadbiskupiju i cijelu Crkvu, dodirnuo mnoštvo života i pokazao svoje milosrdno lice, ispovjedimo da je Krist naš Spasitelj i po njegovu utjelovljenju, smrti i uskrsnuću, čvrsto uvjereni u zagovor naše nebeske Majke, svetoga Lovre i blaženoga Alojzija Stepinca, ponizno zamolimo oprostjenje, iskreno se kajući za svoje grijehе.

Homilija

Liturgijska čitanja:
Sir 42; Ps 72, 1-2.5-6.12-13.17-18;
Iv 19, 17-18.25-30

1. Za naše brojenje godina ljudskoga života devedeset i tri, skoro cijelo stoljeće, više je od broja jer znamo da se to tiče životnih titraja, susreta i odnosa među ljudima, događaja i doživljaja koje se ne usuđujem u ovoj prigodi ni pokušati pretvoriti u nizanje. Jer tko bi mogao jednostavno odvagnuti što znači biti rođen između dvaju svjetskih ratova, djetinjstvo živjeti u ratnome i posebice poratnome vihoru?

Čitajući da je Lovro maturirao 1954., odslužio vojni rok i nakon dvije godine postao bogoslovom, tko to može ući u gibanja duše njega i njegovih prijatelja sjemeništara i bogoslova u ozračju komunističkih zlodjela i otvorenoga neprijateljstva prema Crkvi, dok se u zatočeništvu nalazio nadbiskup kardinal Alojzije?

Lako je naslutiti da njegovo ređenje prije šezdeset i pet godina i njegove prve svećeničke službe u sebi nose snagu koja zacijelo i u konačnici nije (samo) njegova, odnosno kojoj je izvoriste u Onome koji ga je pozvao u svećeništvo, koji izabire nas, a ne mi njega.

Baš ta čudesna prisutnost koju kao svećenici, kao služitelji u Crkvi nikada ne bismo smjeli zaboraviti, ne izostaje ni u ovome obredu, jer mu samo ona daje smisao i vedrinu.

Kako ne primijetiti da je na njegovu životnom putu trajno prisutna blizina Blažene Djevice Marije, od rodne župe i otajstava Svete krunice do Marije Bistrice i sraštenosti vjerničkoga puka s Marijinom vjerom, s majčinskim prihvaćanjem, s njenim trpljenjem i nadom koja nas tješi i nosi otajstvom Uznesenja?

2. Monsinjora Lovru doživljavao sam poglavito kao čovjeka radosti i vedrine, blagosti i sućuti, i kao *čovjeka zadivljenosti i divljenja*. Vjerujem da su ga i mnogi drugi upravo tako doživljavali i da je u njihovim životima ostavio sličan trag.

I kada se, možda zbunjeni ili razočarani, pitamo i čudimo kamo su to prošle godine života, gdje su – kako se čuje govoriti – te godine nestale, bilo bi primjerenije zastati i diviti se što su sve te godine pokrenule, koga dodirnule, što sve preobrazile. Ovakve prigode su prilika za 'pronalaženje godina', nipošto za tugovanje. Pa pogledajmo gdje su se sve godine mons. Lovre naše.

Bit će dovoljno malo uroniti u tišinu i dopustiti dozvati u sjećanje Bistričko svetište da bismo čuli Lovrin glas, ali još i više pjesmu hodočasnika, molitvu i onaj

pogled prema Mariji u kojemu se prolaznost pretapa, preobražava u vječnost, pri čemu svaka tama duše može postati svjetlom, jer nam se Bog daruje i po euharistiji preobražava nas u Kristovo tijelo, u dioništvo svetih u svjetlosti.

Svatko od nas danas pred Gospodina donosi neki svoj susret s Lovrom, osobito svećenici koji su duže i neposredno s njime živjeli.

Kada sam prvi put čuo za njega sjetio sam se kako su mi roditelji rekli da je župnik prije moga krštenja predlagao da se zovem Lovro, budući da sam iz župe koja ima naslovnika svetoga đakona Lovru i da se radilo o vremenu slavlja Lovreća. Nisam pobliže poznao nikoga osim njega s tim imenom koje mi je uvijek bilo iznimno drago i po svemu nadahnjujuće.

Osim toga, Lovro je bio glas crkve Majke Božje Bistričke, svećenički glas od mojih dječaćkih dolazaka u Svetište.

Bio je to zvonki glas, ispunjen pjesmom i snagom koja je privlačila, dok još ni slutio nisam da ćemo se naći u istoj Božjoj melodiji svećeničkoga poziva i suradnje, iz koje mi valja istaknuti njemu i nama događaj posebno prirastao srcu – slavlje beatifikacije kardinala Alojzija baš u Mariji Bistrici.

Tako je ovdje sve dobilo svoju preobražajnu cjelovitost: Bog u svojoj riječi koja nadilazi svaku ljudsku riječ, Krist u svome daru koji je pobijedio grabežljivost smrti, Majka Božja Bistrička s nebeskim sjajem koji preobražava tamu i blaženi Alojzije u ohrabrujućem blagoslovnom svjedočanstvu koje nas jača u umoru i tjeskobama.

3. Ne znam, braćo i sestre, jeste li primijetili da sam izabrao liturgijska čitanja u kojima se kao sjajna nit može prepoznati sunce, ali ujedno približava ozračje koje nam se daruje u Mariji Bistrici, velikim dijelom oblikovano marom i predanjem mons. Lovre.

U ulomcima Božje riječi tako progovara otajstvo spasenja od navještaja do ispunjenja, od duh došašća i iščekivanja do ispunjenja i neizrecivosti Boga koji se predao u smrt da bismo živjeli vječno. U svemu progovara sjaj.

Knjiga Sirahova naglašava čudesno djelo Stvaranja govoreći: *Sunce sjajno sve obasjava i slave je Gospodnje puno djelo njegovo. Izmjerio je dubine bezdana i srca ljudskoga... On objavljuje prošlost i budućnost.*

Psalamskim smo stihovima prizivali istinu života s Bogom, brigu za siromašne i svježinu nalik zagorskim bregima. Psalmist pjeva: *Živjet će dugo kao sunce... Sići će kao rosa na travu... Smilovat će se ubogu i siromahu i spasit će život nevoljniku...*

Čini se da u Evanđelju svjetla nema; trenutak je to kada nastaje tama po svoj zemlji... Ali baš tada, kada čovjek gasi svaki sjaj i gura u tamu čak i Božju ljepotu, osjeti se svjetlo majčinstva, glas dara kao Božje uzdarje, svjetlo koje će u punini zasjati u Ženi odjevenoj Suncem.

Od prapočetaka i proroštava, od Naviještenja do Kalvarije, od Duhova do Uznesenja, sve je tako blisko i sve se urezalo u svećeništvo čovjeka koji se nije neplodno naviknuo na čudesnost, nego se trajno divio srcem djeteta i radovao u radosti u koju je želio uključiti svoje bližnje.

4. Kamo su otišle godine?

Daleko i duboko, a ipak ih je lako naći. Tu su u nama, u ljudima koji su susret s Lovrom, svećenikom i bratom, ponijeli u svoje domove, u daleke i blize krajeve, u svoje poslove i u – siguran sam – u svoje životne odgovore Gospodinu da ga žele ozbiljnije, slobodnije, predanije slijediti.

A poveznica sa suncem?

Nije li on toliko puta pjevao, neumorno da *k soncu prosi vsaka roža*? Nije li rado u izvanliturgijskim prigodama podigao svoj glas pjevajući *Falu*: „A ti si v srce mi tak puno sonca dala“ ili pak onu: „Zorja zori dan se budi; vsaka se duša življenju veseli; sonce je v oku, v srcu je plam, fala ti, Bože, za ovaj dan“?

Fala ti, Bože za taj život koji ne prestaje; darovani nam život prepun nesebičnosti i ljubavi prema Bogu, Crkvi, Mariji, svomu hrvatskom narodu i prema svakomu čovjeku!

Fala ti, dragi naš Lovro!

Amen.